

Pf.IV.20.374/2012/7.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adóigazgatósága (CÍME, ügyintéző: Dr. Répási Péter jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (CÍME) felperesnek -, a Remete Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: Dr. Remete Gábor ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE

(CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Miskolci Törvényszék 2012. március 26. napján meghozott 23.P.22.503/2011/10. számú ítéletével szemben az alperes 14. sorszámon benyújtott és 16. sorszám alatt indokolt fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5000 (Ötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a CÉG1 (a továbbiakban: CÉG1) 2004. február 20. napján került bejegyzésre a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon mint cégbíróságon. A kft. ügyvezetője, önálló aláírási joggal 2004. április 20. napjától 2010. szeptember 6. napjáig - a kft. felszámolásának közzétételéig - az alperes volt.

A **CÉG1**-vel szemben 2008. március 4. napján adótartozás miatt a felperes jogelődje 3 373 000 Ft összegre vonatkozóan azonnali beszédési megbízást nyújtott be. Az adótartozás behajtása érdekében 2008. július 18. napján az

APEH Közép-magyarországi Regionális Igazgatósága a **CÉG1**.

CÍM szám alatti üzlethelyiségében helyszíni cselekményt tartott, azonban ott nem talált senkit. 2008. október 7. napján az ugyanebben a helyiségben tartott helyszíni cselekményen jelenlévő alperes előadta, hogy az adótartozást nem vitatja, azt egy összegben megfizetni nem tudja, azonban

2008. december 15. napjáig vállalta annak kiegyenlítését.

2008. december 31. napján a **CÉG1** mint engedményező és a **CÉG2** mint engedményes között engedményezési szerződés jött létre, mely alapján a **CÉG1**-nek a **CÉG3**-vel szemben fennálló lejárt és elismert 280 000 000 Ft összegű követelését a **CÉG1** az engedményesre ruházta át 2 800 000 Ft ellenérték fejében. A szerződésük 4. pontjában

megállapodtak, hogy a 2 800 000 Ft-ot a **CÉG2** az okirat aláírásától számított 30 napon belül fizeti meg átutalással a **CÉG1**-nek.

Ugyancsak 2008. december 31. napján jött létre egy tartozásátvállalási megállapodás a **CÉG1.** mint kötelezett és a **CÉG2** mint tartozást átvállaló között, amely szerint a felek rögzítették, hogy közöttük engedményezési szerződés jött létre, illetve megállapodtak abban, hogy a 2 800 000 Ft összegű ellenértéken túl a tartozást átvállaló **CÉG2** mint engedményes további ellenértékként átvállalja a kötelezett **CÉG1.** harmadik személyekkel szemben fennálló tartozásait, amelyeknek sem azösszepszerúségét, sem a jogosultjait nem jelölték meg.

2008. december 31-én az alperes mint magánszemély 8 000 000 Ft összegű tagi kölcsönt a **CÉG1**-től mint visszafizetett kölcsönt átvett.

Budapesten, 2010. október 20. napján a **CÉG4** „f.a.” és a **CÉG5** között adásvételi szerződés jött létre, melyben a **CÉG4** „f.a.” eladott

43 000 db számítógépes CD-t a **CÉG5** vevőnek 430 000 Ft fejében.

A **CÉG5** ezeket a CD-ket eladta az alperesnek, aki 14 000 db CD-t, mint a **CÉG2** tulajdonosa átadott a **CÉG1.** részére az engedményezési szerződés 2 800 000 Ft-os ellenértéke fejében.

A **CÉG1.** „f.a.” a felszámoló részére 2010. szeptember 5. napjára, a tevékenység zárás időpontjára készített, de 2004. október 4-én keltezett, 2010. évi egyszerűsített mérlegben 2 800 000 Ft készletet mutatott ki. A társaság a felszámoló részére 14 000 db CD lemezt adott át mint kimutatott készletet. A CD lemezek átadása a 2010. október 20. napján keltezett adásvételi szerződéssel egyidejűleg, tehát a tevékenységet záró mérleg időpontjához képest másfél hónappal későbbi időpontban történt. A főkönyvi kartonból megállapíthatóan 2010. október 1-jei dátummal 2 800 000 Ft értékben „érme” került feltüntetésre.

A **CÉG1.** 2006. évi építőipari eszközök beszerzése miatt 302 688 934 Ft-os összeggel tartozott a **CÉG6**-nek. Az így beszerzett eszközöket tovább értékesítette a **CÉG3**-nek, amely szintén nem rendezte az ellenértékként keletkező tartozását. A **CÉG3.** egyedüli részvényese is az alperes volt.

A felperes a keresetében azt kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy a **CÉG1.** képviselője, az alperes a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezért a **CÉG1.** vagyonának csökkentésével a hitelező felperes követelésének kielégítését 6 829 095 Ft és annak 2008. december 31. napjától járó törvényes kamatai tekintetében megghiúsította.

Kérte továbbá a felperes, hogy kötelezze a bíróság az alperest 6 829 095 Ft vagyoni biztosíték nyújtására a Miskolci Törvényszék Bírósági Gazdasági Hivatala letéti számlájára történő teljesítéssel.

A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes a **CÉG1.** törvényes képviselője volt a felszámolást megelőző 3 évben. Az engedményezési és a tartozásátvállalási szerződések megkötésének napján (2008. december 31-én) a felperessel szemben az adós cég tartozása 6 829 095 Ft volt és az alperes nem tett semmit azért sem, hogy a 2007. és

2008. években a **CÉG3**-nek a **CÉG1.** felé fennálló tartozása kifizetésre kerüljön. A felperes álláspontja szerint az engedményezési szerződés valamint a tartozásátvállalási megállapodás megkötésekor az alperes nem kellő gondossággal, körültekintéssel járt el, mert a saját tulajdonát képező **CÉG3**-vel szemben fennálló 280 000 000 Ft lejárt és elismert követelését 1%-os ellenértékért engedményezte a **CÉG2** nevű társaságnak, amely szintén a saját tulajdonát képezte. Ezzel hozzájárult az alperes a **CÉG1.** vagyonának 2007. évről 2008. évre történő jelentős csökkenéséhez, mely a hitelezők érdekeinek kijátszására irányult. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a **CÉG1.** „f.a.” olyan 2 800 000 Ft értékű készletet mutatott ki tevékenységet záró mérlegében, amelyhez a mérlegkészítés időpontjában nem állt a rendelkezésére számviteli bizonylat, illetve az nem a társaság tulajdonát képezte, ezért a mérleg nem tartalmazott valós adatokat.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a **CÉG2** és a **CÉG1.** közötti engedményezési megállapodásban bár 280 000 000 Ft szerepel mint engedményezett összeg, azonban az ténylegesen 302 688 934 Ft volt, ezért a tartozás átvállalásra is tekintettel, 22 688 934 Ft nyeresége képződött a **CÉG1**-nek. Az engedményezés a nyereségessége miatt pedig nem tekinthető a hitelezők érdekeinek kijátszására irányuló cselekménynek. Állította, hogy 2008. év elején még nem lehetett látni azt a gazdasági válság miatt bekövetkező általános helyzetromlást, amely később a **CÉG1**-t sújtotta, és a gazdasági válság eredményezte a társaság tevékenységének ellehetetlenülését, valamint a cég felszámolási eljárás alá kerülését.

Az elsőfokú bíróság a 10. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes a **CÉG1.** „f.a.” volt képviselőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona

6 829 095 Ft-tal és annak késedelmi kamatával csökkent. Kötelezte az alperest a kereseti kérelemben megjelölt összegű vagyoni biztosíték letéti számlára történő megfizetésére. Ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

Döntésének indokolásában hivatkozott arra, hogy „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvénynek (a továbbiakban: Cstv.) - a **CÉG1.** „f.a.” felszámolási eljárásának megindításakor hatályos - 33/A. §-ának (1) bekezdése szerint a hitelező a felszámolási eljárás alatt keresettel kérhette a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelező követelésének teljes kielégítését megghiúsították. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, az nem volt vitás a perben, hogy a **CÉG1.** „f.a.” felszámolását megelőző három évben az alperes volt a társaság ügyvezetője. Megállapította továbbá tényként azt is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2008. december 31-én bekövetkezett. A **CÉG1.** „f.a.” az engedményezési szerződés

megkötésekor ugyanis olyan gazdasági helyzetbe került, hogy a tartozásait előre láthatólag kifizetni nem tudta, hiszen 2008. év végét megelőzően a **CÉG1**-vel szemben már adótartozás miatt végrehajtási eljárás volt folyamatban. Az alperes pedig a cég köztartozásainak megfizetése helyett a saját maga által a **CÉG1**-nek nyújtott tagi kölcsön 8 000 000 Ft összegének visszafizetése iránt intézkedett. Az elsőfokú bíróság megállapította azt is a rendelkezésére álló okiratok alapján, hogy 302 688 934 Ft összegű engedményezés fejében 2 800 000 Ft könyvelési értékű ellenszolgáltatás megfizetésére került sor a **CÉG2** részéről, holott az adós társaságnak más hitelezők felé fennálló tartozásai is voltak. A **CÉG1**. a CÉG6-nek tartozott 302 688 934 Ft-tal és ennek a tartozásnak a rendezésére az alperes részéről szintén nem történtek intézkedések. Mindezekből pedig arra a következtetésre jutott, hogy a **CÉG1**. ügyvezetőjének, az alperesnek 2008. december 31-én már tudnia kellett, hogy a társaság a tartozásait előreláthatólag kiegyenlíteni nem tudja.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy fennállt-e az a feltétel, amely a hitelezői érdekek sérelmének vélelmezését jelenti. E körben megállapította, hogy az a körülmény, hogy 2010. október 4. napján a tevékenységet záró mérleg készítésének időpontjában 2 800 000 Ft értékben „érme” került készletként feltüntetésre, miközben a társaság akkor érmével egyáltalán nem rendelkezett, a **CÉG1**. „f.a.” vagyoni helyzetéről valós és megbízható képet adó zárómérlegnek nem tekinthető, ezért az alperes a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott kötelezettségeinek nem tett eleget, amelynek eredményeként a hitelezői érdekek sérelmének vélelme megállapítható.

Mindezekből arra a következtetésre jutott, hogy az alperes felelősségének megállapításához szükséges valamennyi feltétel megvalósult, tehát az alperes mint a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetője ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a **CÉG1**. „f.a.” vagyona csökkent, illetve a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2008. december 31-én fennállt, mert az adós gazdálkodó szervezet vezetője, az alperes előre láthatta, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ezért állapította meg az alperes felelősségét és vagyoni biztosíték nyújtására is kötelezte őt a felperes kérelmének megfelelően.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a perköltségének megállapítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényeket és abból téves jogi következtést vont le.

Állította, hogy az ügyvezetése alatt az adós társaság jelentős fejlődésen ment keresztül, számottevő beruházásokat kivitelezett. Vitatta azt az elsőfokú bírósági megállapítást, hogy 2008 decemberében az adós társaság felszámolás közeli helyzetben volt. Álláspontja szerint az sem a megjelölt időpontban, sem pedig 2009. évben nem következett be. Kiemelte a társaság egyszerűsített éves beszámolóit közül a 2007-2009. éveket, amelyekből - szerinte - megállapítható volt, hogy a társaság saját tőkéje nőtt, illetve a kötelezettségei jelentős mértékben csökkentek, ezért 2008. év végén a felperes által a keresetében megjelölt szerződések megkötése idején a társaság nem lehetett felszámolási közeli helyzetben, mely az alperes gondos és körültekintő gazdálkodásának volt betudható. Hangsúlyozta, hogy 2008 májusában a

CÉG1. 185 000 000 Ft összegű vállalkozási szerződést kötött, amely árbevétel elérésében bízhatott és jelentős mértékű eredmény elérésére számíthatott. Azzal érvelt, hogy az időközben kiterjedélyesedő gazdasági válsággal azonban nem számolhatott, az rajta kívül álló független körülmény volt, amelyért felelőssé nem tehető. Véleménye szerint az engedményezési szerződés egyösszegű vételárával összefüggésben az elsőfokú eljárásban megtartott tárgyaláson részletes és teljeskörű magyarázatot adott, amelyet az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe. Rámutatott, hogy a felszámolási és végrehajtási eljárások során az értékesítések rendkívüli, nem piaci körülmények között bekövetkező tulajdonjog átruházások és erre figyelemmel a kialakuló árak sem normál piaci körülmények között létrejövő árak. Ez a magyarázata az ellenértékként megfizetett CD-k piactól jelentősen eltérő beszerzési árának, amelyet egyébként okirattal igazolt. Álláspontja szerint a **CÉG1**-nek a bíróság által megállapított időpontnál mintegy két évvel később bekövetkezett felszámolását nem az ő magatartása és különösen nem a 2008 decemberében megkötött engedményezési szerződés létrejötte okozta. Sérelmezte, hogy az adós társaság többéves működéséből az elsőfokú bíróság kiragadott egy időpontban, egy szerződést, és azt nevezte meg a felszámoláshoz vezető okként, annak ellenére, hogy a szerződés aláírásakor a társaság közel 200 000 000 Ft-os megrendeléssel rendelkezett.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes fellebbezéséhez csatolt mellékletek közül a 2008. és 2010. évi beszámoló a keresetlevél mellékletét képezte, a 2008. május 7-én keltezett szerződés pedig már az elsőfokú eljárás során is az alperes rendelkezésére állt, azonban azt bizonyítékként nem terjesztette elő. A felperes azzal érvelt, hogy az alperes új tényre, új bizonyítékra a fellebbezésében nem hivatkozhat.

A felperes nem nyújtott be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetét elutasító rendelkezése ellen, ezért az ítéletnek ez a része a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett. Emiatt az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján bírálta felül.

Az ítéletáblának a Pp. 256/A.§ (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábla a Pp. 256/A.§ (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy a „fair eljárás” elvébe ütközik az elsőfokú bíróságnak az a magatartása, hogy annak ellenére, hogy az alperes - a perben tartott egyetlen tárgyaláson, miután a bíróság őt a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettségéről tájékoztatta - határidőt kért a bizonyítási indítványainak előterjesztésére és jogi képviselővel kívánt konzultálni, az elsőfokú bíróság figyelmeztette őt a tárgyalás berekesztésére, majd ítéletet hozott (.../10. jegyzőkönyv 5. oldal). Önmagában az a körülmény, hogy a felperes által előadott tényeket az alperes nem vitatta, nem jelenti azt, hogy figyelemmel a védekezésében foglaltakra ne terjeszthetett volna elő

bizonyítékokat arra vonatkozóan, hogy úgy járt el, ahogyan a vezető tisztséget betöltő gazdálkodó szervezet vezetőjétől az adott helyzetben általában elvárható.

Ugyanakkor azonban az alperes fellebbezésében foglaltakat is figyelembe véve a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy annak tartalma miatt nem szükséges az elsőfokú tárgyalás megismétlése, így indokolatlan a

Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése is.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló okiratok alapján a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott, amelynek indokaival az ítélet tábla is egyetértett. Az alperes fellebbezése pedig a jogszerű döntés megváltoztatására nem alkalmas. Az alperes fellebbezésében felhozottak új tény, új körülményt nem tartalmaztak, csak a felperes által a keresetleveléhez csatolt egyszerűsített mérlegek alperes szempontjából történő magyarázatát adják. A felperes által új bizonyítékként említett szerződés pedig már csatolásra került az elsőfokú bíróságnál szám alatt, és azt - a jegyzőkönyv tanúsága szerint - mint mellékletet a felperes képviselője jelenlétében az elsőfokú bíróság ismertette is. Emiatt a felperes ellenkérelmének az a hivatkozása nem helytálló, hogy az alperes új bizonyítékot csatolt a fellebbezéséhez.

Az ítélet tábla csupán a fellebbezésben felhozottakra tekintettel emeli ki a következőket:

Nem volt vitás a perben, hogy az alperes ügyvezetése alatt működő

2010. szeptember 6-án felszámolás alá került **CÉG1**. „f.a.” 2008. közepétől tényleges tevékenységet nem végzett és már ekkor jelentős mértékű adó tartozása állt fenn, amelyet az alperes mint ügyvezető (annak ellenére, hogy annak

2008. december 15-ig vállalta a megfizetését) nem egyenlített ki.

Megállapítható volt az is - maga az alperes sem vitatta -, hogy az alperes által ugyancsak egyedüli tulajdonosként működtetett **CÉG3**-vel szembeni 280 000 000 Ft összegű követelését 2 800 000 Ft-ért, a követelés 1%-áért engedményezte a szintén a tulajdonát képező **CÉG2**-re, mely szerződés megkötését nem indokolta a gazdasági válság, amelyre az alperes a fellebbezésében hivatkozott. Az alperes maga sem vitatta, hogy már 2008. április 8-án tárgyalásokat kezdett a CÉG6-val a cég 300 000 000 Ft-ot meghaladó tartozásának kiegyenlítéséről, tehát az engedményezési szerződés megkötésének időpontjában ez az adóssága már tudott volt és ennek ellenére nem a cég tartozását kívánta kiegyenlíteni, hanem eladta csekély összegért a cég nagy értékű követelését, amely nem minősül a hitelezők érdekeinek megfelelő magatartásnak.

Az ítélet tábla megállapítása szerint önmagában az a tény, hogy az alperes a zárómérlegben nem valós adatokat tüntetett fel, nem jelenti azt, hogy a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a) pontjában foglalt kötelezettségének megszegése miatt vélelmezni kellett volna a hitelezői érdekek sérelmét. Azonban a felperes által csatolt okiratok a vezető tisztségviselői felelőssége megállapításhoz szükséges feltételeket megfelelően igazolták. Egyértelműen ezt támasztja alá az a körülmény is, hogy az alperes annak ellenére, hogy a cégnek jelentős mértékű tartozása állt fenn, a saját maga által adott kölcsön visszafizetését

rendelte el 8 000 000 Ft összegben, ahelyett, hogy abból a felperes hitelezői követelését elégítette volna ki, amelyre külön kötelezettséget is vállalt.

A másodfokú bíróság megállapítása szerint a felperes tehát a csatolt okiratokkal valamennyi, az alperes vezető tisztségviselői felelőssége megállapításához szükséges feltételt igazolta, az alperesnek pedig ezzel szemben kellett volna bizonyítania azt, hogy úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható.

Az alperes azonban sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem hozott fel olyan indokot, illetve nem csatolt olyan okiratokat, nem terjesztett elő olyan bizonyítási indítványt, amellyel ezt igazolni tudta volna, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fentiek miatt helyesen kötelezte az elsőfokú bíróság vagyoni biztosíték adására is az alperest, hiszen annak az a célja, hogy a hitelezők, amennyiben a felszámolási eljárásban a társaság megmaradó vagyona a követeléseiket nem fedezi, a nem megfelelő magatartást tanúsító vezető tisztségviselő vagyonából kielégítést kereshessenek.

Mindezek alapján az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült saját költségeit (lerótt illeték, ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése szerint hivatalból határozta meg a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése folytán irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései alapján.

Debrecen, 2013. április 23.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró,
Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -